

SAKSALAISESTA JA EI-SAKSALAISESTA SHOVINISMISTA ⁷²

Saksan shovinistit ovat kuten tunnettua alistaneet vaikutusvaltaansa niin sanotun sosialidemokraattisen — oikeastaan nyt kansallis-liberaaliseksi muuttuneen — työväenpuolueen johtajien ja virkailijoiden valtaenemmistön. Missä määrin on sanottava samaa herrojen Potresovien, Levitskien ja kumpp. tapaisista ei-saksalaisista shovinisteista, sen tulemme näkemään tuonnempana. Nyt meidän on kuitenkin puhuttava nimenomaan saksalaisista shovinisteista, joihin oikeudenmukaisuus vaatii lukemaan myös Kautskyn, jos kohta esim. P. B. Axelrod puolusteleekin saksalaisessa kirjassaan hyvin utterasti ja peräti väärin Kautskya, julistaen hänet „internationalistiksi”.

Saksalaisen shovinismin yhtenä tunnusmerkkinä on se, että „sosialistit” — sosialistit lainausmerkeissä — puhuvat muiden, paitsi heidän oman kansakuntansa sortamien kansojen riippumattomuudesta. Ei ole kovinkaan oleellista eroa sen välillä, puhutaanko siitä avoimesti vai siten, että otetaan suojeltaviksi, puolusteltaviksi tai varjeltaviksi ne, jotka siitä puhuvat.

Saksalaiset shovinistit, siinä luvussa myös Parvus, joka julkaisee „Kello” nimistä aikakauslehteä, mihin kirjoittavat Lensch, Haenisch, Grunwald ja koko tuo Saksan imperiaalistisen porvariston „sosialististen” lakeijain veljeskunta, puhuvat hyvin paljon ja hyvin mielellään esim. Englannin sortamien kansojen riippumattomuudesta. Saksan sosialishovinistit — t.s. ne, jotka ovat sosialisteja sanoissaan, shovinisteja teoissaan,— sekä koko Saksan porvarillinen lehdistö toitottavat nyt koko voimallaan siitä, miten häpeämättömästi, väkivaltaisesti, taantumuksellisesti y.m.s.

Englanti isännöi omissa siirtomaissaan. Saksalaiset lehdet kirjoittavat nyt Intian vapausliikkeestä suu supulla, vahingoniloisina, riemuiten ja toivorikkaina.

Ei ole kovinkaan vaikea käsittää Saksan porvariston vahingonilon syytä: Saksan porvaristo haluaa parantavansa sotilaallista asemaansa lietsomalla Intiassa Englannin-vastaista tyytymättömyyttä ja liikettä. Nuo ovat tietysti tyhmähköjä toiveita, sillä hassua, suorastaan hassua on yrittää vaikuttaa monimiljoonaisen ja hyvin omaperäisen kansan elämään syrjästä käsin, kaukaa ja vieraalla kielellä, vaikuttaa siihen ei systemaattisesti, vaan satunnaisesti, vain sodan aikana. Siten Saksan imperialistinen porvaristo ei niinkään paljoa aio vaikuttaa Intiaan kuin lohduttaa itseään, vetää nenästä Saksan kansaa ja kääntää sen huomion sisäisistä asioista ulkoisiin.

Mutta aivan itsestään herää yleisteoreettinen kysymys: missä on pohjimmaltaan moisten järkeilyjen vilpillisyys? mikä on se oikea, varmasti tehoava keino, jolla paljastetaan Saksan imperialistien ulkokultaisuus? Oikea teoreettinen vastaus siihen kysymykseen, missä vilppi piilee, auttaa näet aina paljastamaan teeskentelijät, jotka ovat taipuvaisia — hyvinkin ymmärrettävistä syistä — naamioimaan vilpin, hämäämään sen, pukemaan sen jos jonkinlaisiksi koreiksi fraaseiksi, kaikenlaisiksi fraaseiksi, fraaseiksi, joissa puhutaan mistä tahansa, jopa internationalismistakin. Sanoissaan ovat julistautuneet internationalisteiksi niin Lenschit ja Südekumit kuin Scheidemannitkin, nuo kaikki Saksan porvariston asiamiehet, jotka ovat valitettavasti niin sanottu Saksan „sosialidemokraattisen” puolueen jäseniä. Ihmisiä on arvostettava heidän tekojensa eikä heidän sanojensa mukaan. Se on tiedetty jo kauan sitten. Kukapa Venäjällä muodostaisi mielipiteensä herroista Potresoveista, Levitskeista, Bulkineista ja kumpp. heidän sanojensa perusteella? Ei tietenkään kukaan.

Saksalaisten shovinistien vilpillisyys on pohjimmaltaan siinä, että huutaessaan kannattavansa sotilaallisen vastustajansa, Englannin, sortamien kansojen riippumattomuutta he ovat vaatimattomasti — väliin liiankin vaatimattomasti — vaiti *heidän oman* kansakuntansa sortamien kansojen riippumattomuudesta.

Ottakaamme esimerkiksi tanskalaiset. Kun Preussi kaikkien muiden suurvaltojen tapaan liitti alueihinsa Slesvi-

gin, se anasti myös tanskankielisen väestön asuman osan siitä. Mainitun väestön oikeuksien loukkaaminen oli niin ilmeistä, että kun Itävalta luovutti Prahassa elokuun 23—30 p:nä 1866 solmitun rauhansopimuksen mukaisesti Slesvigiä koskevat „oikeutensa” Preussille, rauhansopimuksessa määrättiin, että Slesvigin pohjoisseutujen väestöltä on vapaan äänestyksen tietä kysyttävä, haluaisiko se liittyä Tanskaan, ja että se on liitettävä Tanskaan, jos vastaus on myönteinen. Preussi ei noudattanut määräystä ja sai vuonna 1878 kumotuksi tämän sille niin „epämieluisen” ehdon.

Fr. Engels, joka ei suhtautunut välinpitämättömästi suurvaltalaisten kansakuntien shovinismiin, on erikoisesti huomauttanut tästä pienen kansan oikeuksia loukkaavasta Preussin menettelystä⁷³. Mutta Saksan nykyiset sosialishovinistit, jotka tunnustavat puheissaan kansakuntien itsemääräämisoikeuden, kuten Kautskykin sen tunnustaa puheissaan, eivät todellisuudessa ole milloinkaan harjoittaneet eivätkä harjoita johdonmukaisen demokraattista ja jyrkän demokraattista agitaatiota sorretun kansakunnan vapautuksen puolesta, kun kysymyksessä on „oman” kansakunnan harjoittama sorto. Siinä asian olemus. Siinä shovinismia ja sen paljastamista koskevan kysymyksen ydin.

Meillä on vitsailtu paljon sen johdosta, että „Russkoje Znamja” („Venäjän Lippu”)⁷⁴ on esiintynyt hyvin usein „Prusskoje Znamjana” („Preussin Lippuna”). Mutta kysymys ei ole yksinomaan „Russkoje Znamjasta”, sillä hrat Potresovit, Levitskit ja kumpp. ajattelevat periaatteessa aivan kuin Lensch, Kautsky ja kumpp. Vilkaiskaapa esimerkiksi likvidaattorien „Rabotsheje Utro” lehteä, niin näette siellä aivan samanlaisia „preussilaisia”, oikeamminkin sanoen, internationalistis-shovinistisia argumentteja ja ajattelutapoja. Shovinismi pysyy shovinismina, olkoon se mitä kansallista merkkiä tahansa ja verhoutukoon se minkälaatuisiin pasifistisiin fraaseihin tahansa.

